

Paa den overordentlige Kommissions Initiativ er der jo sket en Begrænsning i Rationeringen af Sukker, for at der kunde blive saa meget mere af Indlandets Produktion til Raadighed til Eksport.

Man er i Den overordentlige Kommission sindet at gaa videre ad denne Vej: mindre Hjemmeforbrug for at skaffe større Eksport, men man anser det for ugørligt at paalægge den bredere Befolkning Begrænsninger i de daglige Nødvendighedsartikler, saalænge man ikke har skabt Kauteler for at Luksusimport og Import af det uødvendige, stoppes, henholdsvis begrænses.

Denne Sikkerhed kan formentlig bedst skaffes ved Arbejdsudvalgets Forslag, men skulde der fremkomme et andet Forslag, der ligesaa godt opfylder Opgaven, vil et saadant Forslag selvfølgelig blive taget under Overvejelse. Hvis man derimod opgiver at foretage sig videre, vil Konsekvensen utvivlsomt blive, at Valutaraadet sprænges, thi intet at gøre vil føre til fortsat Indførsel af det overflødige eller ikke strengt nødvendige i stedse stigende Grad udenom Bankerne, og Følgen deraf vilde være en fortsat stigende Valuta og dermed Fordyrelse af Befolkningens Levofod, samt af Raastoffer bl. a. Kul, hvilket kan føre til den største Arbejdsløshed og helt katastrofale Tilstande.

Det er en Selvfølge, at Hindring eller Begrænsning af Import maa virke til Gene for mange, men dette Forhold bestaar jo i Forvejen under den nuværende Ordning. Derimod kan de Formaliteter, der efter Finansraadets Forslag er nødvendige ikke virke omstændeligt eller særligt generende.

Blandt Erhvervene vil Landbruget formentlig i ringeste Grad mærke nogen Gêne ved Forslagets Gennemførelse; der maa paa en med Landbruget nærmere aftalt Maade finde Kontrol Sted med, at der ikke indføres mere Gødning, Foderstoffer, Frø o. l. end strengt nødvendigt, men Valuta til det nødvendigste af disse Produktionsmidler maa man selvfølgelig skaffe.

For Industriens Vedkommende vil Importbegrænsningen selvfølgelig føles stærkere, idet det foruden Kullene kan blive nødvendigt at hindre eller begrænse Importen af Raastoffer til Industri, som fremstiller Luksusvarer eller mindre nødvendige Artikler. Naturligvis maa Fællesraadet bestræbe sig for i saa høj Grad som muligt at undgaa Foranstaltninger, der kan medføre Arbejdsløshed.

Stærkest vil Importbegrænsningen føles indenfor de Grene af Handelen, der omsætter Varer, det maa anses for uforsvarligt under de nuværende prekære Forhold at hjemtage i synderlig Maalestok. Saa ubehageligt det er, maa dog selvfølgelig saadanne Handlendes Interesse vige af Hensyn til Befolkningens Tarv og vort Samfunds Økonomi.

Man kan naturligvis ikke være blind for, at den, efter Sagens Natur nødvendige Begrænsning af visse Importvarer, kan medføre, at de Lagre, der er til Stede i Landet af de paagældende Varer, vil blive forsøgt solgt til dyrere Priser, end hvis Indførslen var fri.

Men af Hensyn hertil kan man ikke lægge Hænderne i Skødet og tillade den fri Import, men man maa benytte de Midler overfor en Prisopkrøning, som ligger i de bestaaende Forbud eller i saadanne Bestemmelser, som Regering og Rigsdag maatte vedtage for at hindre en samvittighedsløs Udnyttelse af Situationen overfor den forbrugende Befolkning i By og paa Land.

Jensen Kleis maatte nære nogen Betænkelighed i Henseende til, at Foranstaltningerne blev af en saa omfattende Karakter, at de i Praksis vil virke som et generelt Importforbud. Jeg vilde have foretrukket, at man havde begrænset sig til visse Varegrupper — Luksusvarer o. l. —, der uden væsentlig Skade for Produktionen kan undværes, og jeg maa navnlig mene, for nu til Eksempel at nævne Landbrugets Forsyning med Foderstoffer, Gødningsstoffer o. l., at det maa være dettes Organisationer fremfor Valutaraadet, der maa være afgørende med Hensyn til Tilførselsmængden.